

"Pacovi!" promrmlja Vinston. "U ovoj sobi!"

"Ima ih svuda", ravnodušno odvratila Džulija, ponovo ležući. "Kod mene u domu ima ih čak i u kuhinji. U nekim delovima Londona sve vrvi od njih. Jesi li znao da napadaju decu? Da, da. U tim krajevima ima ulica gde žena ni dva minuta ne sme da ostavi dete samo. Na decu idu oni veliki, mrki. A što je najgore, oni uvek..."

"Nemoj dalje!" kriknu Vinston, čvrsto zatvorenih očiju.

"Mili! Pa ti si sav bleđ. Šta ti je? Je li ti se gadi od njih?"

"Od svih užasa na svetu - pacovi!"

Ona se pripela uz njega i obavila ga svojim udovima, kao da ga je htela umiriti toplinom svog tela. On ne otvori oči odmah. Nekoliko trenutaka beše ga držalo osećanje da se ponovo nalazi u košmaru koji mu se, ovda-onda, vraćao celog života. Uvek je bio manje-više isti. U njemu je stajao pred zidom mraka, a s druge strane zida nalazilo se nešto nepodnošljivo, nešto previše užasno da bi mu se moglo pogledati u oči. U tom snu, najdublje osećanje mu je bilo samozavaravanje, jer je u stvari znao šta se nalazi iza zida mraka. S očajničkim naporom, kao da čupa deo sopstvenog mozga, mogao bi čak i da to nešto izvuče na videlo. Uvek se budio ne pronalazeći šta je to; ali na neki način je imalo veze s onim što je Džulija govorila pre no što ju je prekinuo.

"Izvini", reče on, "nije ništa. Ne volim pacove, to je sve."

"Ne brini, dragi, neće oni nama u sobu. Pre nego što odemo, ja ću malo jute u rupu. A idući put kad dođemo, doneću maltera pa ću je propisno zapušiti."

Crni trenutak panike već je upola bio zaboravljen. Malo postiđen, on sede i nasloni se na uzglavlje. Džulija siđe s kreveta, navuče kombinezon i skuva kafu. Miris koji se širio iz lončića bio je tako snažan i uzbudljiv da oni zatvoriše prozor da ga ne bi ko spolja osetio i postao znatiželjan. Još bolji od ukusa kafe bio je svilast izgled koji joj je davao šećer; šećer, koji je Vinston gotovo zaboravio posle godine na saharinu. S jednom rukom u džepu, i držeći u drugoj komad hleba premazan džemom, Džulija je hodala po sobi, pogledajući ravnodušno u orman za knjige, predlažući kako je najbolje popraviti sto na rasklapanje, spuštajući se u izlisanu naslonjaču da vidi je li udobna, i razgledajući besmisleni sat sa dvanaest podelaka s nekom podsmešljivom trpeljivošću. Zatim donese stakleni pritiskač do kreveta da ga ispita na boljem svetlu. On joj ga uze iz ruke, očaran, kao i uvek, mekim kao kišnica izgledom stakla.

"Šta misliš, šta bi to moglo biti?" upita ga Džulija.

"Ništa - hoću da kažem, mislim da se nije koristilo ni za šta. Zato mi se sviđa. Komadić istorije koji su propustili da izmene. Poruka od pre sto godina, kad bi znali da je pročitamo."

"A ona slika preko" - ona pokaza glavom graviru na suprotnom zidu - "je li i to od pre sto godina?"

"I više. Rekao bih da ima i svih dvesta. Ko zna. Danas se više ne može saznati koliko je šta staro."

Ona ode do gravure da je pogleda. "Evo odavde je ona beštija promolila njušku", reče ona i udari nogom po drvenoj oplati odmah ispod slike. "Koje je ovo mesto. Negde sam ga već videla."

"Crkva - ili je bar bila crkva. Crkva svetog Šimuna, tako se zvala." Odlomak pesmice koju beše naučio od Čeringtona vrati mu se u sećanje i on dodade, upola nostalgično: "Narandža i limun, kaže sveti Šimun!"

Na njegovo iznenađenje, ona nastavi:

"Duguješ mi farting, kaže sveti Martin."